

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Бургас, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА -
МИТЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА Д. КОЛЕВА
като разглежда докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20232120204668 по описа за 2023
година

Производството е образувано по жалба на К. Д. Д., ЕГН: *****, с адрес: *****, чрез адв. В. А. П., против Наказателно постановление № 434а-373/09.10.2023г., издадено от началника на Второ РУ при ОД на МВР-Бургас, с което за нарушение на чл.28, ал.1 от ЗНСЕЕН112, на основание чл.53, ал.2 от ЗАНН и чл.38, ал.1 от ЗНСЕЕН112, на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева.

В жалбата се излагат доводи, че издаденото наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно и се моли съда да отмени изцяло същото, като се излагат и подробни аргументи в тази насока. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с адвокат В. А. П., като поддържа жалбата.

За АНО, редовно призован, не се явява представител.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.09.2023г. около 18:00 часа, в гр.Българово, ***** К. Д. Д., ЕГН: *****, използвал ЕЕН 112. В тази връзка били съставени Докладни записки с рег. №434р-27428/12.09.2023г., №434р-27517/12.09.2023г., №434р-27465/12.09.2023г. и №434р-27507/12.09.2023г. по описа на Второ РУ-Бургас.

Във връзка с горното и направените констатации актосъставителката С. В. Н.-ПИИ при Второ РУ - гр.Бургас е съставила Акт № 434а-373/21.09.2023г. Серия АД, бл.№336854.

АНО е приел, че с горните действия К. Д. Д., ЕГН: *****, използва ЕЕН 112 не

по предназначение, съставляващо нарушение на чл.28, ал.1 от ЗНССЕН112, поради което и на основание чл.53, ал.2 от ЗАНН и чл.38, ал.1 от ЗНССЕН112, на жалбоподателя било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна** по следните съображения:

Настоящият състав като инстанция по същество след извършена проверка за законност, констатира, че при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган в срока по чл.34, ал.3 ЗАНН. При издаване на АУАН и наказателното постановление обаче не са спазени императивните разпоредби на чл.42 и чл.57 ЗАНН. В наказателното постановление, както и в предхождащия го АУАН не е описано нарушението с всички елементи от неговия състав. Ето защо, съдът намира, че в този му вид НП не отговаря на изискванията на чл.57 ЗАНН и не съдържа посочените задължителни реквизити.

На първо място, в АУАН и НП е упоменато единствено, че жалбоподателят е ползвал не по предназначение телефон 112, като липсва уточняване на това, в какво се е изразило това ползване, какво е било съдържанието на подадения сигнал и защо актосъставителят и наказващият орган са приели, че същият не е по предназначението на телефон 112. Актосъставителят и наказващият орган са се задоволили единствено да посочат като основание за издаването на двата акта Докладни записки с рег. №434р-27428/12.09.2023г., №434р-27517/12.09.2023г., №434р-27465/12.09.2023г. и №434р-27507/12.09.2023г. по описа на Второ РУ-Бургас. Препращане към фактическите констатации в докладните записки обаче е недопустимо и не може да замести задължението на актосъставителя и АНО да възприемат собствена фактическа обстановка и да опишат достатъчно ясно и точно нарушението. Не е конкретизирано в достатъчна и пълна степен и през кой ден, колко и какви повиквания са били подавани от страна на жалбоподателя /доколкото актосъставителката заяви в съдебно заседание, че са налице няколко обаждания, осъществени в различни дни от негова страна/. В тази връзка следва изрично да се изтъкне, че посочването на съдържанието на проведения разговор, е необходимо за извършване на преценка дали се ползва по предназначение или не телефон 112. С оглед липсата на такова, не става ясно какви са аргументите на АНО да приеме, че обаждането е било не по

предназначението на единния европейски номер за спешни повиквания.

При това положение БРС намира, че липсва надлежно описание на нарушението, което от една страна възпрепятства жалбоподателя да се защити срещу „повдигнатото му обвинение“, а от друга страна и възможността на съда да извърши контрол за правилност на обжалвания акт.

На следващо място, съгласно императивната разпоредбата на чл.28, ал.1 от ЗНССПЕЕ 112 се забранява ползването на ЕЕН 112 не по предназначение, автоматичното му избиране от електронни устройства, с изключение на „eCall“ повикванията и пускане на предварително записани съобщения, както и за предаване на неверни и заблуждаващи съобщения и сигнали за помощ. Втората алинея на посочената разпоредба предвижда, че при нарушаване на забраната по ал.1 гражданите носят административнонаказателна отговорност по вид и в размери, определени в закона.

По смисъла на този закон „Единен европейски номер за спешни повиквания 112“ е единен европейски телефонен номер, определен в Националния номерационен план, който се използва при необходимост от спешна помощ при различни рискове за живота, здравето, сигурността и имуществото на гражданите - § 1, т. 1 от ДР на ЗНССПЕЕ 112. Предаването чрез ЕЕН 112 на неверни или заблуждаващи съобщения и сигнали за помощ, се наказва с глоба от 2000 до 5000 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание, съгласно чл.38, ал.1 от същия закон.

В процесния случай се установи, че жалбоподателят действително е ползвал ЕЕН 112. Това обаче не запълва само по себе си състава на нарушението по чл.28, ал.1 от ЗНССПЕЕ 112, като следва да се констатира ползване не по предназначение на номера. Такова в случая не се установява, което навежда към извода за несъставоменост на нарушението.

Наказващият орган е носител на доказателствената тежест и същият е длъжен не само фактически да установи, но и да докаже по несъмнен начин всички елементи от състава на административното нарушение, предмет на НП, независимо от това дали тези констатации се оспорват или не от наказаното лице, съгласно чл.116, ал.2 от НПК във връзка с чл.84 от ЗАНН. Обвинението не може да се основава на предположение. В случая обаче по делото не се представи процесният запис от телефон 112, нещо повече същият изобщо не е бил събран като доказателство и по административно - наказателната преписка, като актосъставителят се е задоволил да приобщи към последната единствено няколко докладни записки, от съдържанието на които обаче по никакъв начин не се установява осъществяването на нарушение от страна на жалбоподателя. Тъкмо напротив, констатира се обаждане от страна на жалбоподателя във връзка с негов правно защитим интерес. Сигналът касае евентуално осъществено престъпление, като съдът споделя възражението на защитата, че се явява ирелевантно, че същото е от часен, а не от общ характер.

Ето защо, и тъй като от една страна са налице допуснати процесуални нарушения при издаването на АУАН и НП, а от друга страна не се установи по безспорен начин жалбоподателят да е осъществило състава на вмененото му във вина нарушение, БРС намери, че обжалваното НП следва да бъде отменено.

Съгласно разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр.94 от 2019г., в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.143, ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт,

държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Следователно разноски се присъждат само за платените такси и разноски по производството, както и възнаграждение за един адвокат. Разноски за пътни и дневни не се дължат. По тази причина претенцията на жалбоподателя за присъждане на пътни разноски за адвокат за явяване в съдебното заседание на 10.01.2023г. е неоснователна. Тези разходи са били известни на страната още към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие и се съобразяват при уговаряне размера на адвокатското възнаграждение. Освен това разноските на адвоката за пътувания са свързани с производството, а не са разноски по самото производство. В тази насока е и съдебната практика /Решение №45/13.03.2018г. на ВКС по гр.д. № 4930/2017г., IV о.; Определение № 81/07.02.2014г. на ВКС по т.д. № 2118/2013 г., ТК, I о., Решение № 7464/ 30.11.2023г. на Административен съд - София-град, по а.н.д. №9093/2022г. и др./ Отделно от горното, тази претенцията се явява и недоказана, тъй като липсват разходооправдателни документи - доказателства за изразходваното гориво за личен или служебен автомобил по разходни норми, определени от производителя на моторното превозно средство, за най-икономичния режим на движение. Горната стойност се определя от данните за вида и марката на личното моторно превозно средство, за разхода, вида и цената на горивото, за маршрута и разстоянията в километри по републиканската пътна мрежа, по които се установяват пътните пари. Жалбоподателят не е представил доказателства за горните обстоятелства /в това число талон на автомобила, от който да се установява марката и вида на превозното средство/, поради което претендираният разход се явява и недоказана.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени единствено разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представено пълномощно, договор за правна защита и съдействие и разписка за заплащането му, видно от които е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500лв., което съдът намира, че не е прекомерно и отговаря на конкретната фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1 предложение второ от ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 434а-373/09.10.2023г., издадено от началника на Второ РУ при ОД на МВР-Бургас, с което за нарушение на чл.28, ал.1 от ЗНСЕЕН112, на основание чл.53, ал.2 от ЗАНН и чл.38, ал.1 от ЗНСЕЕН112, на жалбоподателя - К. Д. Д., ЕГН: *****, с адрес: *****, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Бургас да заплати на К. Д. Д., ЕГН: *****, с адрес: *****, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща разноски за адвокатско

възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____